

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 01, 2018

Nummer 1, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:3142](#) 15-12-2017

Parochie H.H. Vier Evangelisten en Nationale-Nederlanden Schadeverzekering
Maatschappij N.V./vrijwilliger

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:3121](#) 12-12-2017

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:11128](#) 20-12-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:11182](#) 19-12-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:10871](#) 11-12-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:5056](#) 05-12-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:5179](#) 27-11-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:4897](#) 23-11-2017

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:4925](#) 20-12-2017

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:6554](#) 20-12-2017

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:6556](#) 19-12-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:12366](#) 15-12-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:12338](#) 15-12-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6800](#) 13-12-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:9151](#) 11-12-2017

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:4557](#) 08-12-2017

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:4545](#) 07-12-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6286](#) 06-12-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6740](#) 29-11-2017

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:5035](#) 22-11-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6011](#) 18-10-2017

werknemer/werkgever

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6741](#) 11-10-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6762](#) 11-10-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6858](#) 20-09-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6801](#) 26-07-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6850](#) 12-07-2017

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:4162](#) 01-12-2017

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:4299](#) 29-11-2017

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:4174](#) 24-11-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Noord-Nederland](#) 13-12-2017

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 12-12-2017

Ksenz e.a. v. Rusland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 12-12-2017

López Elorza v. Spanje

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

***Bodemprocedure inzake aansprakelijkheid exploitant zwembad na val eiseres bij het betreden van de hellingbaan in het horecagedeelte.
Vraag of de hellingbaan nat was ten tijde van het ongeval.
Bewijslevering.***

Eiseres is in 2010 ten val gekomen in het horecagedeelte van een door Laco geëxploiteerd sportcentrum te Helmond. Zij heeft daarbij letsel opgelopen aan haar rechterenkel. In het horecagedeelte bevindt zich een verhoging die kan worden bereikt door een trap of een hellingbaan. Toen eiseres over de hellingbaan liep, is zij ten val gekomen. Eiseres droeg die dag Marokkaanse sloffen met kunststof zolen. Zij heeft Laco aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het ongeval en stelt dat zij is uitgegleden omdat de vloer ter plaatse nat en daardoor glad was. Uit de door eiseres overgelegde getuigenverklaringen blijkt niet voldoende dat de plaats van het ongeval nat en glad was. Meerdere verklaringen zijn niet gedateerd en van één getuige zijn maar liefst vier verklaringen overgelegd. Uit de door Laco overgelegde verklaringen van de fitnessinstructrice en een baliemedewerkster, die eiseres direct na het ongeval hebben geholpen, blijkt dat de plaats van het ongeval niet nat was. Eiseres wordt daarom op grond van artikel 150 Rv opgedragen te bewijzen dat de plaats van het ongeval nat was. De rechtbank overweegt voorts dat de hellingbaan gebrekkig is in de zin van artikel 6:174 BW, omdat hij in natte toestand te glad is. Dit blijkt uit de metingen die zijn verricht door een deskundige. Indien na bewijslevering komt vast te staan dat de vloer nat was toen eiseres daar viel, dan staat naar het oordeel van de rechtbank ook genoegzaam vast dat zij hierdoor is uitgegleden en het aan de vloer verbonden gevaar zich aldus heeft verwezenlijkt. Verder wordt opgemerkt dat, indien na bewijslevering sprake is van een vergoedingsplicht van Laco, de vergoedingsplicht wordt verminderd tot vijftig procent van de geleden schade. Dit heeft te maken met het schoeisel dat eiseres droeg ten tijde van het ongeval. Door zowel de medewerksters van Laco als het ambulancepersoneel is opgemerkt dat deze schoenen alleen geschikt zijn om binnenshuis te dragen en dat ze weinig steun bieden. De zaak wordt naar de rol verwezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:6554

Zaaknummer: C/01/318363 / HA ZA 17-161

Rechters: M.J.M.A. van der Put

Advocaten: M.J.P.M. van de Westerlo en H.M. Kruitwagen

Wetsartikelen: 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Letselschade-uitkering. Echtscheiding. Na uitleg bepaling in echtscheidingsconvenant blijkt dat uitkering (lumpsum) binnen de huwelijksgemeenschap valt. Man dient vijftig procent van de uitkering te betalen aan de vrouw.

Partijen zijn met elkaar gehuwd geweest in gemeenschap van goederen. In 2013 is de echtscheiding uitgesproken. Partijen hebben de gevolgen van de echtscheiding geregeld in een convenant, waarin de volgende bepaling is opgenomen: 'Het nog uit te keren letselschadebedrag, n.a.v. het ongeval van de man d.d. 22-10-2011, welk loopt via de letselschade advocaat mr. X, kantoorhoudend te Leeuwarden, zal tussen de partijen in gelijke delen verdeeld worden. Indien de man n.a.v. dit ongeval een arbeidsongeschiktheidsuitkering krijgt, dan valt dit geheel aan de man.'

Partijen twisten over de interpretatie van deze bepaling. De vrouw vermoedt dat de man het bedrag aan letselschade-uitkering inmiddels heeft ontvangen en verlangt hierover duidelijkheid. De man stelt zich op het standpunt dat uit deze bepaling volgt dat aan hem de gehele letselschade-uitkering zou toekomen, indien hij volledig arbeidsongeschikt zou worden verklaard.

Volgens de rechtbank levert een zuiver taalkundige uitleg van de bepaling geen duidelijkheid op, omdat het woord 'dit' in de laatste bijzin zowel op de letselschade-uitkering als op de arbeidsongeschiktheidsuitkering kan slaan, al zou dit laatste taalkundig niet geheel correct zijn (bij arbeidsongeschiktheidsuitkering zou er 'deze' hebben moeten staan). Daarom moet worden gekeken naar de zin die partijen in de gegeven omstandigheden aan de bepaling mochten toekennen. De rechtbank acht het onwaarschijnlijk dat partijen met deze bepaling hebben beoogd om de gehele letselschade-uitkering ten gunste van de man te laten, indien hij een arbeidsongeschiktheidsuitkering zou krijgen. Immers, de vrouw heeft ter comparitie onbetwist gesteld dat partijen na het ongeluk van de man allerlei kosten hebben gemaakt die zijn betaald uit de gezinsmiddelen. Tegen deze achtergrond mocht de man redelijkerwijs niet verwachten dat de aanspraak op de gehele letselschade-uitkering buiten de gemeenschap zou worden gehouden. De rechtbank kent ook gewicht toe aan de heersende rechtspraak op dit

punt. Deze komt er kort gezegd op neer dat een letselschade-uitkering in beginsel in de ontbonden gemeenschap van goederen valt, tenzij de rechthebbende aannemelijk maakt dat deze (deels) betrekking heeft op immateriële schadevergoeding dan wel toekomstige inkomstenderving. Indien een letselschade-uitkering bij wijze van een lumpsum wordt gedaan, zonder dat wordt aangegeven welke gedeelte betrekking heeft op immateriële schadevergoeding dan wel toekomstige inkomstenderving, wordt er normaliter van uitgegaan dat de gehele uitkering in de ontbonden huwelijksgemeenschap valt. De verzekeraar heeft een lumpsumuitkering gedaan. Er is niet gebleken dat partijen van dit algemene standpunt hebben willen afwijken. De man wordt veroordeeld tot het verstrekken van inzage in en afgifte van alle bescheiden die betrekking hebben op de financiële afwikkeling van de letselschade-uitkering. De man wordt voorts veroordeeld tot betaling van vijftig procent van de letselschade-uitkering aan de vrouw.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:4925

Zaaknummer: C/17/153234 / HA ZA 17-31

Rechters: P.R. Tjallema

Advocaten: F. Hofstra en J. Dijkman

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodsteken van moeder van toenmalige vriendin. Toewijzing verschillende bedragen aan shockschade (€ 20.000 en € 7.500) voor het aantreffen van bloedende moeder in bed en zien van bloed in de woning.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:11128

Zaaknummer: 21-003561-17

Rechters: M. Barels, N.C. van Lookeren Campagne en E. Venekatte

Advocaten: M.F.A.M. Collart

Wetsartikelen: 6:106 BW en 287 Sr

RECHTSPRAAK

Vervolg op PS 2017-0800. Uitzendingen van AVROTROS over ‘monster van Leersum’ en de directe burens zijn onrechtmatig. Onjuiste schets van feiten en omstandigheden ten aanzien van burens rechtvaardigt echter geen complete verwijdering van de uitzending in kwestie.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:11182

Zaaknummer: 200.226.881/01

Rechters: R.E. Weening, J. Smit en M. Schut

Advocaten: H.A.J.M. van Kaam en B.E.J.M. Tomlow

Wetsartikelen: 8 EVRM en 10 EVRM

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplichtigheid aan moord. Niet-ontvankelijkheid benadeelde partij, nu psychische schade niet het gevolg is van directe confrontatie met delict of directe confrontatie met gevolgen ervan.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 19-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:6556

Zaaknummer: 01/880184-15

Rechters: H.A. van Gameren, H.M. Hettinga en A.M. Bossink

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

**Parochie H.H. Vier Evangelisten en Nationale-Nederlanden
Schadeverzekering Maatschappij N.V./vrijwilliger**

***Vrijwilligers vallen ook onder bescherming van artikel 7:658 lid 4 BW.
Val van kerkdak door vrijwilliger.***

Feiten (Cassatieberoep van AR 2016-0778.) De Parochie is onderdeel van het Aartsbisdom Utrecht en heeft een eigen bestuur dat bestaat uit zes personen. In 2006 is er een klusgroep opgericht. X (65 jaar) was vrijwillig lid van de klusgroep van de Parochie. Met goedkeuring van het parochiebestuur zou de klusgroep verlichting plaatsen op het dak van de kerk om zo de muur en de toren van de kerk te verlichten. X is van de kerk gevallen en heeft ernstig (blijvend) letsel opgelopen. De kantonrechter heeft bij beschikking van 27 mei 2014 geoordeeld dat artikel 7:658 lid 4 BW niet op de onderhavige zaak van toepassing is, in de kern genomen omdat de werkzaamheden die X op de bewuste avond van 7 september 2012 verrichtte, niet tevens door werknemers van de Parochie hadden kunnen worden verricht zodat deze werkzaamheden niet onder de beroeps- of bedrijfsuitoefening van de Parochie vallen. Het hof oordeelde evenwel anders. Het hof ging ervan uit dat de werkzaamheden die X verrichtte met medeweten en goedkeuring van de Parochie plaatsvonden, zodat kon worden gesproken van een door de Parochie verleende (impliciete) opdracht. Dat de door X verrichte werkzaamheden feitelijk tot de bedrijfsuitoefening van de Parochie behoorden, blijkt ook hieruit dat de Parochie verantwoordelijk is voor het beheer en het onderhoud van het kerkgebouw en het kerkhof. Over het laatstgenoemde vereiste overwoog het hof dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat het moet gaan om werkzaamheden die de ‘werkverschaffer’ in het kader van de uitoefening van zijn bedrijf ook door eigen werknemers had kunnen laten verrichten (*Kamerstukken II* 1998/99, 26257, 7, p. 15). Bepalend is derhalve dat werkzaamheden ook door eigen werknemers zouden kunnen worden verricht. Of werknemers in de Parochie zijn aan te wijzen die dezelfde werkzaamheden verrichten, is dan minder van belang. Het hof nam hierbij in aanmerking dat de Parochie ervoor had gekozen om dit soort werkzaamheden door vrijwilligers te laten uitvoeren waardoor zij personeelskosten kan besparen. *Oordeel* De Hoge Raad oordeelt als volgt. *Vrijwilligers vallen ook onder bescherming van artikel 7:658 lid 4 BW* Uit de parlementaire toelichting op artikel 7:658 lid 4 BW kan als bedoeling van de

wetgever worden afgeleid dat de bepaling ertoe strekt bescherming te bieden aan personen die zich, wat betreft de door de werkgever in acht te nemen zorgverplichtingen, in een met een werknemer vergelijkbare positie bevinden. Dit brengt mee dat artikel 7:658 lid 4 BW zich voor toepassing leent indien de persoon die buiten dienstbetrekking werkzaamheden verricht, voor de zorg voor zijn veiligheid (mede) afhankelijk is van degene voor wie hij die werkzaamheden verricht. Of dit het geval is, zal aan de hand van de omstandigheden van het geval bepaald moeten worden, waarbij onder meer van belang zijn de feitelijke verhouding tussen betrokkenen en de aard van de verrichte werkzaamheden, alsmede de mate waarin de ‘werkgever’, al dan niet door middel van hulppersonen, invloed heeft op de werkomstandigheden van degene die de werkzaamheden verricht en op de daarmee verband houdende veiligheidsrisico’s (HR 23 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BVO616, NJ 2014/414, r.o. 3.6.2). Uit het voorgaande volgt dat vrijwilligerswerk niet is uitgesloten van het beschermingsbereik van artikel 7:658 lid 4 BW. Beslissend is immers of degene die werkzaamheden verricht, zich bevindt in een met een werknemer vergelijkbare positie en daarom aanspraak heeft op dezelfde door de werkgever in acht te nemen zorg. Dat ook een vrijwilliger zich in deze positie kan bevinden, is in overeenstemming met de opvatting van de minister van SZW, die op een Kamervraag antwoordde ‘dat de zorg van de werkgever voor de veiligheid van de voor hem werkzame personen ingevolge artikel 7:658 BW zich ook tot vrijwilligers uitstrekt’ (*Kamerstukken II* 2004/05, Aanghangsel van de Handelingen, nr. 1651). Dat de werkzaamheden die X als vrijwilliger uitvoerde, nimmer door werknemers van de Parochie zouden zijn uitgevoerd, doet, anders dan het middel tot uitgangspunt neemt, niet ter zake, nu uit de parlementaire toelichting op artikel 7:658 lid 4 BW volgt dat volstaat dat de Parochie die werkzaamheden ook door eigen werknemers had kunnen laten verrichten (*Kamerstukken II* 1998/99, 26257, 7, p. 15). De vrijheid van degene die een bedrijf uitoefent, om ervoor te kiezen het werk te laten verrichten door werknemers of door anderen, behoort niet van invloed te zijn op de rechtspositie van degene die het werk verricht en betrokken raakt bij een bedrijfsongeval of anderszins schade oploopt (*Kamerstukken II* 1997/98, 25263, 14, p. 6). De oordelen van het hof dat (1) X in dit geval als vrijwilliger onder het beschermingsbereik valt van artikel 7:658 lid 4 BW, (2) de Parochie een bedrijf uitoefent in de zin van artikel 7:658 lid 4 BW, (3) X zijn werkzaamheden in de uitoefening van dat bedrijf uitvoerde en (4) de Parochie de werkzaamheden ook door eigen werknemers had kunnen laten verrichten, berusten voor het overige op waarderingen van feitelijke aard. Die oordelen geven niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en zijn evenmin onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. *Ontvankelijkheid in deelgeschil* Een uitspraak in het hoger beroep tegen een deelgeschilbeschikking dat is ingesteld op de voet van artikel 1019cc lid 3 aanhef en onderdeel a Rv (met verlof van de rechter in eerste aanleg), is een tussenuitspraak, tenzij het hof – in geval van bekrachtiging van de deelgeschilbeschikking: met toepassing van artikel 355 tweede volzin Rv – zelf de zaak

heeft afgedaan. Uitgangspunt van de zojuist genoemde mogelijkheid tot afdoening van de zaak (in geval van bekrachtiging van de deelgeschilbeschikking) is dat een hoger beroep dat op de voet van artikel 1019cc lid 3 aanhef en onderdeel a Rv is ingesteld, heeft te gelden als een tussentijds hoger beroep in de procedure ten principale. Daarom heeft het hof ook bij vernietiging van een deelgeschilbeschikking de bevoegdheid de zaak aan zich te houden (art. 356 Rv). Het is aan zijn beleid overgelaten om de zaak al dan niet terug te wijzen (vgl. HR 24 september 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC1073, *NJ* 1994/299). Het hof heeft in deze zaak de deelgeschilbeschikking vernietigd en de hiervoor in 3.4 vermelde beslissingen gegeven. Aldus heeft het klaarblijkelijk met toepassing van artikel 356 Rv de zaak aan zich gehouden en op de hoofdzaak beslist. Daarover is in cassatie niet geklaagd. Overigens is de keuze van het hof niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat de vorderingen in de procedure ten principale overeenkomen met de verzoeken in de deelgeschilprocedure, en gelet op het processuele debat.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-12-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:3142

Zaaknummer: 16/04927

Rechters: E.J. Numann, G. Snijders, G. de Groot, M.J. Kroeze en T.H. den Tanja-van Broek

Advocaten: N.T. Dempsey en K. Aantjes

Wetsartikelen: 7:658 BW en 1019bb Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Niet-ontvankelijkverklaring vorderingen politieagente na toetsing of vordering onrechtmatig of ongegrond is vanwege verstek verdachte. Gevoelens van angst of onveiligheid vallen niet onder aantasting van de persoon in de zin van artikel 6:106 BW.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 15-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:12338

Zaaknummer: 03/700373-15

Rechters: F.M. van Maanen Winters, C.M.W. Nobis en F.J.W.M. Tas

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling ex-vrijwilliger Slachtofferhulp Nederland voor het plegen van ontuchtige handelingen. Niet-ontvankelijkverklaring benadeelde partij, omdat causaal verband tussen schade en bewezenverklaarde onvoldoende vaststaat.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 15-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:12366

Zaaknummer: 03/866276-16

Rechters: F.M. van Maanen Winters, C.M.W. Nobis en F.J.W.M. Tas

Advocaten: F.A.G.M. Landerloo

Wetsartikelen: 249 Sr

RECHTSPRAAK

Letselschade. Vervolg op PS 2016-0249 en PS 2017-0633. Benoeming van deskundige voor beantwoording van de vraag of onder andere knieklachten gevolg zijn van het ongeval.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6800

Zaaknummer: C/05/249568 / HA ZA 13-586

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: G.C. Endedijk en I.R.M. Goedings

RECHTSPRAAK

Verzekeraar van ANWB-medewerker die korte tijd met zijn dienstwagen achteruit reed op de snelweg in verband met het oplossen van een onveilige situatie, is niet aansprakelijk voor de schade die is opgetreden als gevolg van meerdere ongevallen doordat auto's tegen de dienstwagen aanreden.

Met dank aan Stichting PIV voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 13-12-2017

Zaaknummer: C/19/117675 / HA ZA 17-16

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Vernietiging beslissing omtrent vordering benadeelde partij, nu geen schriftelijke mededeling in de zin van artikel 413 Sv is gedaan. Niet onderzocht of aan dit voorschrift is voldaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-12-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:3121

Zaaknummer: 16/03319

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: M. Wezepoel

Wetsartikelen: 413 Sv

RECHTSPRAAK

Ksenz e.a. v. Rusland

Ksenz e.a. v. Rusland: schending van artikel 3 EVRM. Mishandeling en gevangenhouding door politieagenten en geen effectief onderzoek naar aanleiding van beschuldigingen.

De zaak heeft betrekking op zes personen die stellen te zijn mishandeld en gevangengehouden door de politie vanwege grof taalgebruik en het overtreden van de verkeersregels. Verzoekers zijn laat in de avond en vroeg in de ochtend aangehouden tijdens verschillende incidenten die hebben plaatsgevonden tussen 2005 en 2008. Op Korolev na zijn zij na enkele uren weer vrijgelaten. Verzoekers stellen dat zij zijn geslagen en geschopt op het politiebureau. Kolistratov stelt dat zijn hoofd tijdens de arrestatie tegen de muur is geslagen. Uit de medische rapporten volgt dat sprake is van verwondingen als gevolg van het slaan met stompe voorwerpen. Er is onderzoek gedaan naar de toedracht van de verwondingen. Echter, mede vanwege de verklaringen van de politieagenten, is geoordeeld dat de verwondingen ofwel door verzoekers zelf waren toegebracht ofwel dat deze het gevolg waren van het gebruik van gerechtvaardigd geweld tijdens de arrestatie of in andere omstandigheden. De politieagenten zijn niet strafrechtelijk vervolgd.

Verzoekers stellen dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, bestaande uit het gebruik van geweld door de politie en het feit dat geen effectief onderzoek is gedaan naar aanleiding van de beschuldigingen. Ksenz en Lebedev stellen daarnaast dat hun detentie onrechtmatig was en in strijd was met artikel 5 lid 1 EVRM. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van de mishandeling door de politieagenten en het onderzoek. Ten aanzien van Ksenz en Lebedev oordeelt het EHRM daarnaast dat sprake is van een schending van artikel 5 lid 1 EVRM. Het EHRM veroordeelt Rusland tot betaling van een bedrag aan immateriële schadevergoeding van € 26.000 aan Ksenz, € 30.000 aan Lebedev, € 10.000 aan Korolev, € 6.000 aan de weduwe van Ivanov, € 7.000 aan Kolistratov, € 20.000 aan Sergeyev en een bedrag aan proceskosten van € 2.000 aan Lebedev en € 3.300 aan Korolev.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 12-12-2017

Zaaknummer: 45044/06, 18796/08, 49158/09, 63839/09, 34455/10, 36295/10

RECHTSPRAAK

López Elorza v. Spanje

López Elorza v. Spanje. Geen schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van uitlevering van een gevangene vanuit Spanje aan de Verenigde Staten, ook niet wanneer de hoogst mogelijke straf zou worden opgelegd in de Verenigde Staten.

Verzoeker, Andrés López Elorza, zit in detentie in Spanje en zal worden uitgeleverd aan de Verenigde Staten (VS), waar hij zal worden vervolgd voor het smokkelen van drugs. De zaak gaat over zijn stelling dat de uitlevering risicovol voor hem zou zijn, omdat hij mogelijk tot een levenslange gevangenisstraf zal worden veroordeeld in de VS zonder dat hij is gehoord, in strijd met artikel 3 EVRM. López Elorza is gearresteerd in 2013 op verzoek van de VS. In 2005 was al sprake van twee aanklachten vanwege twee drugsincidenten. In maart 2014 ging de Spaanse officier van justitie akkoord met uitlevering. In oktober van dat jaar is dit bevestigd door de rechtbank op voorwaarde dat de VS ervoor zou zorgen dat een levenslange straf verminderd kan worden. López Elorza is in hoger beroep niet in het gelijk gesteld. In juli 2015 heeft López Elorza een verzoek ingediend om een voorlopige maatregel op te leggen, inhoudende dat de uitlevering niet zou mogen plaatsvinden zolang over deze zaak geprocedeerd wordt. Dit verzoek is ingewilligd tot augustus van dat jaar. Daarnaast zijn toen vragen gesteld aan de regering over het risico dat López Elorza zou lopen in geval van uitlevering aan de VS. In juli 2015 heeft de regering gereageerd. Bij de reactie was een document gevoegd waarin stond waarom de VS wilde dat López Elorza zou worden uitgeleverd en waarin de mogelijke procedures en straffen werden toegelicht. Geconcludeerd werd dat López Elorza waarschijnlijk niet de hoogste straf zou worden opgelegd. Indien dat wel zou gebeuren, dan zijn er een aantal manieren om die straf omlaag te krijgen of eerdere vrijlating te bewerkstelligen. Op 31 juli 2015 heeft het gerecht de voorlopige maarregel verlengd voor de periode waarin het gerecht zich over de zaak boog. López Elorza stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat zijn uitlevering hem zou blootstellen aan een behandeling die in is strijd met het EVRM. Hij zou namelijk het risico lopen te worden veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf zonder dat hij zou worden gehoord. Het EHRM oordeelt dat geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van de

uitlevering. Als maatregel heeft het EHRM opgelegd dat de uitlevering niet mag plaatsvinden voordat het vonnis kracht van gewijsde heeft gekregen.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 12-12-2017

Zaaknummer: 30614/15

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Speedbootzaak Vinkeveense Plassen. Veroordeling voor dood door schuld en enkele andere delicten. Uitvoerige overwegingen ten aanzien van meerdere benadeelde partijen. Afwijzing vordering strekkende tot vergoeding van affectieschade.

Verdachte heeft met zijn speedboot een sloep aangevaren met vier opvarenden aan boord. Twee van de opvarenden zijn overleden en de twee overlevenden hebben aangifte gedaan voor poging tot doodslag. Uit het door de politie verrichte onderzoek blijkt dat verdachte harder heeft gevaren dan de ter plaatse geldende maximumsnelheid van 6 km/u. Acht slachtoffers/nabestaanden hebben zich in het strafproces gevoegd als benadeelde partijen. Vijf van deze personen hebben een vergoeding van affectieschade gevorderd. Het hof wijst dit, evenals de rechtbank af, omdat de Nederlandse wet niet voorziet in een basis voor een zodanige vergoeding. Ook de Nederlandse Staat kan niet worden veroordeeld tot betaling van deze schade, aangeziende de Staat geen procespartij is in de onderhavige procedures. Ten aanzien van de derving van het levensonderhoud overweegt het hof dat de door benadeelden ingebrachte rapporten eenzijdig door of namens hen zijn vastgesteld, terwijl daar normaliter overeenstemming over pleegt te worden bereikt door de partijen hetzij door de rechter vaststellingen worden gedaan na een gedegen partijdebat. Hetzelfde geldt ten aanzien van de deskundigen. Anderzijds overweegt het hof dat op zichzelf voldoende aannemelijk is dat bij de benadeelde partijen sprake is van enige mate van gederfd levensonderhoud. Het hof maakt daarom gebruik van de schattingsbevoegdheid in de zin van artikel 6:97 BW. Benadeelde partij 1 en 2 hebben een vordering ingediend strekkende tot vergoeding van immateriële schade (€ 20.000). Het hof overweegt dat is voldaan aan de vereisten voor toewijzing van een vergoeding voor shockschade en acht een toekenning van een bedrag van € 7.500 voor shockschade en € 7.500 voor immateriële schade billijk.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:10871

Zaaknummer: 21-002094-16

Rechters: J.A.W. Lensing, H. Abbink en J.D. den Hartog

Advocaten: W.H. Boomstra

Wetsartikelen: 307 Sr en 414 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Niet-ontvankelijkverklaring benadeelde partij, nu onduidelijk is wat de hoogte van de overgebleven schade is na uitkering door de verzekeraar. Onevenredige belasting strafproces.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 11-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:9151

Zaaknummer: 13/679031-16

Rechters: P.L.C.M. Ficq, F.W. Pieters en A. Meester

Advocaten: C.C.J. Tuip

Wetsartikelen: 6 WVV

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting en poging tot doodslag op ex-vrouw. Toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 20.000) en (een deel van de) materiële schadeposten.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 08-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:4557

Zaaknummer: 08/770071-17

Rechters: B.W.M. Hendriks, A.M. Rikken en A. Skerka

Advocaten: J.H.M. van Dinten

Wetsartikelen: 242 Sr en 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Steken en snijden in gezicht. Toewijzing volledig bedrag aan schadevergoeding (€ 37.744,84), waarvan € 35.000 ter vergoeding van immateriële schade.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 07-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:4545

Zaaknummer: 08/760160-17

Rechters: C.C.S. Koppes, S.K. Huisma en A. Skerka

Advocaten: I. Mercanoglu

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Letsel na aanrijding in lesauto. Verzekeraar spant bodemprocedure aan, waarop verzoekster deelgeschilprocedure aanhangig maakt. Rechtbank wijst het verzoek af, nu uitspraak in deelgeschilprocedure geen impuls meer zal geven voor vastgelopen onderhandelingen.

Verzoekster is in 2013 tijdens haar autorijles van achteren aangereden toen zij wilde optrekken. Zij heeft daarbij hoofd- en nekklachten opgelopen. ASR, de verzekeraar van de auto die de lesauto aanreed, heeft aansprakelijkheid voor het ongeval erkend. ASR is overgegaan tot uitbetaling van (een deel van) de schade. Verzoekster is echter van mening dat dit niet voldoende is en na verschillende pogingen om tot een minnelijke oplossing te komen, start zij een deelgeschilprocedure. Zij vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat ASR wordt veroordeeld tot betaling van € 10.100 als vergoeding voor de opgelopen studievertraging en ASR te veroordelen tot medewerking aan een neurologische expertise naar haar klachten en beperkingen. Ter onderbouwing stelt verzoekster dat zij studievertraging heeft opgelopen doordat zij haar propedeuse pas een jaar later heeft kunnen behalen. Aangezien ASR betwist dat zij nog steeds klachten heeft, is onafhankelijk neurologisch onderzoek naar haar klachten noodzakelijk. ASR voert aan dat verzoekster reeds voldoende gelegenheid heeft gehad om een voorlopig deskundigenbericht te verzoeken of een deelgeschilprocedure aanhangig te maken. Dit heeft zij echter niet gedaan. Pas op het moment dat ASR bekendmaakte een bodemprocedure te starten, heeft verzoekster een deelgeschilprocedure gestart. Volgens ASR is het daar nu te laat voor. De rechtbank overweegt dat indien moet worden aangenomen dat een uitspraak van de deelgeschilrechter niet (meer) zal dienen als impuls voor vastgelopen onderhandelingen, er voor de deelgeschilrechter geen plaats meer is en het verzoek moet worden afgewezen. De rechtbank wijst daarom het verzoek af en compenseert de kosten tussen partijen, in die zin dat iedere partij haar eigen kosten draagt.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6286

Zaaknummer: C/16/445505 / HA RK 17-194

Rechters: M.E. Heinemann

Advocaten: C.C.J. de Koning en P.J. Klein Gunnewiek

Wetsartikelen: 6:96 BW en 6:98 BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeval bij opensnijden van pompoen door werknemster bloemenwinkel. Zaak leent zich niet voor deelgeschilprocedure.

In 2013 is appellante, geboren in 1996, in dienst getreden bij een bloemen- en plantenbedrijf. Zij was voor dit werk niet geschoold en had nog niet eerder met bloemen en planten gewerkt. Vanaf begin september 2013 werden door het bedrijf in kwestie zelf uitgeholde pompoenen met daarin bloemen verkocht. Deze pompoenen werden door het winkelpersoneel met een aardappelschilmesje opengesneden. Tijdens het uithollen van een pompoen heeft appellante in haar hand gesneden, waarbij bloedvaten en pezen tussen wijsvinger en duim zijn geraakt. Appellante houdt Delta Lloyd c.s., de verzekeraar van het bedrijf, aansprakelijk ex artikel 7:658 BW, op grond van de stelling dat het bedrijf niet voldoende heeft gedaan om het ongeval te voorkomen. In de deelgeschilprocedure heeft de rechtbank geoordeeld dat Delta Lloyd c.s. niet aansprakelijk kan worden gehouden, omdat zonder nadere toelichting niet valt in te zien dat een aardappelschilmesje niet geschikt is voor het opensnijden van een pompoen. Onbetwist is gebleven dat de gebruikte sierpompoen niet veel groter was dan een grote appel en dat deze in de maand oktober minder hard is dan daarna. Appellante is in hoger beroep gegaan tegen deze beschikking. Het hof overweegt dat tussen partijen zowel de toedracht van het onderhavige arbeidsongeval als de omstandigheden die daarbij mogelijk een rol hebben gespeeld in geschil zijn. Het hof komt daarom tot de conclusie dat voor de beantwoording van de vraag of het bloemen- en plantenbedrijf in voldoende mate aan haar zorgverplichting zoals bedoeld in artikel 7:658 lid 1 BW heeft voldaan bewijslevering en mogelijk zelfs een deskundigenbericht noodzakelijk is. Deze zaak leent zich niet voor de deelgeschilprocedure. De vordering van appellant wordt afgewezen en de beschikking van de rechtbank wordt bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:5056

Zaaknummer: 200.199.173/01

Rechters: G.C. Boot, R.J.F. Thiessen en C.G. Kleene-Eijk

Advocaten: A.M. Wolf en H. van Chr Dijk

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Onderbouwing verlies aan verdienvermogen. Minister heeft geen onvolledige informatie verstrekt en hoeft de door appellante gevorderde schadevergoeding niet te betalen.

Appellante zou op 13 oktober 2005 starten met een ontwikkeltraject van medewerker personeelszaken met salarisschaal 6 naar medewerker personeelszaken met salarisschaal 10. Op 12 oktober 2015 overkwam appellante een ongeval waarbij zij letsel heeft opgelopen. Op 21 november 2005 startte appellante het ontwikkeltraject, maar zij heeft dit niet afgerond in verband met klachten en beperkingen die appellante heeft opgelopen ten gevolge van het verkeersongeval. Appellante heeft schadevergoeding van de veroorzaker van het verkeersongeval gevorderd. In de financiële afwikkeling heeft de advocaat van appellante de minister gevraagd om antwoord te geven op de vraag hoe de carrière van appellante zou zijn verlopen indien het verkeersongeval haar niet was overkomen en tot welke financiële consequenties dit zou hebben geleid. Uit het antwoord van de minister bleek niet dat appellante zou zijn bevorderd naar een hogere rang als haar het verkeersongeval niet was overkomen. Appellante stelt vervolgens de minister aansprakelijk voor de schade die zij lijdt als gevolg van onvolledige informatieverstreking. De minister is naar het oordeel van de Raad niet schadeplichtig ten gevolge van onvolledige informatieverstreking. Gelet op het in algemene termen gestelde verzoek om informatie van de advocaat van appellante, bestond geen aanleiding om in de brief specifiek te melden dat appellante voor afronding van het ontwikkelingstraject al naar een hogere salarisschaal had kunnen worden bevorderd als haar het verkeersongeval niet was overkomen. Evenmin bestond aanleiding in de brief specifiek te melden dat appellante bij aanvang van het ontwikkelingstraject had moeten worden bevorderd naar een hogere salarisschaal. Appellante heeft haar stelling dat zij bij aanvang van het ontwikkelingstraject had moeten worden bevorderd naar een hogere salarisschaal niet aannemelijk gemaakt. De enkele omstandigheid dat een collega wel bij aanvang van het ontwikkelingstraject is bevorderd, brengt niet mee dat dit ook bij appellante had moeten gebeuren. Een eventuele bevordering vindt immers plaats naar aanleiding van een evaluatie van werk- en studieresultaten van de betrokken medewerker.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 01-12-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:4162

Zaaknummer: 16/4140 AW

Rechters: C.H. Bangma, J.J.A. Kooijman en J.N.A. Bootsma

Advocaten: M.M. van Breet, L.M.A. van Wijngaarden en A.P. Swerissen

RECHTSPRAAK

Afwijzing aanvraag WIA-uitkering. De motivering van de verzekeringsarts bezwaar en beroep is overtuigend en wordt gevolgd.

Afwijzing aanvraag om een uitkering op grond van de Wet WIA. De motivering van de verzekeringsarts bezwaar en beroep is overtuigend en wordt gevolgd. Juist rapport arbeidsdeskundige bezwaar en beroep. Wat appellant heeft aangevoerd, is onvoldoende voor het oordeel dat de functie conciërge, huismeester, huisbewaarder ten onrechte is geselecteerd als een voor hem geschikte functie.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 29-11-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:4299

Zaaknummer: 15/5842 WIA

Rechters: C.C.W. Lange, H.G. Rottier en B.M. van Dun

Advocaten: S.N. Ketting en P. Nicolai

RECHTSPRAAK

Letselschadezaak. Vordering ex artikel 223 Rv tot betaling van voorschot op letselschade-uitkering. Rechtbank acht een comparitie noodzakelijk om te bezien of definitieve begroting schade mogelijk is. Verwijzing naar de rol.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6740

Zaaknummer: C/05/264723

Rechters: R.J.B. Boonekamp, T.P.E.E. van Groeningen en K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: M.P.H. van Maanen Winters en V.R. Pool

Wetsartikelen: 223 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Niet-ontvankelijkheid benadeelde partij. Wel ambtshalve oplegging schadevergoedingsmaatregel tot een bedrag van € 500.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:5179

Zaaknummer: 23-001353-17

Rechters: G.M. Boekhoudt, R. Veldhuisen en C.N. Dalebout

Wetsartikelen: 180 Sr en 181 Sr

RECHTSPRAAK

Weigering WIA-uitkering. Zorgvuldig medisch onderzoek.

Appellante heeft zich ziek gemeld nadat zij in september 2009 op haar fiets is aangereden door een automobilist die wilde inparkeren. In maart 2010 is zij gevallen op een treinperron, waardoor er klachten aan haar linkerknie zijn bijgekomen. Appellante heeft in juni 2013 verzocht om haar met terugwerkende kracht een WIA-uitkering te verstrekken vanaf september 2011. Dit verzoek is afgewezen. Appellante wordt geschikt geacht tot het verrichten van de aan de schatting ten grondslag gelegde functies. De Raad is van oordeel dat zorgvuldig medisch onderzoek heeft plaatsgevonden.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 24-11-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:4174

Zaaknummer: 15/7666 WIA

Rechters: J.P.M. Zeijen

Advocaten: J.M.M. Brouwer en L.J.M.M. de Poel

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag in hoger beroep.
Toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 100.000).***

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:4897

Zaaknummer: 23-001861-15

Rechters: W.M.C. Tilleman, F.M.D. Aardema en M.J.A. Duker

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Vordering tot voldoening schadevergoeding bestaande uit gemiste inkomsten prostitutiewerk en immateriële schade. Toewijzing € 1.441.370 aan eiseres.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 22-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:5035

Zaaknummer: C/18/148690 / HA ZA 14-163

Rechters: B.R. Tromp, M.A.B. Faber-Sierman en J. Wichers

Advocaten: U.H. Hansma

Wetsartikelen: 273f Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

werknemer/werkgever

Arbeidsongeval. Schouderletsel in verband met het versjouwten van een te zware tafel? Beroep op arbeidsrechtelijke omkeringsregel. Niet voldaan aan stelplicht dat tafel te zwaar was en dat de klachten door het tillen kunnen zijn veroorzaakt.

Feiten Werknemer is op 1 april 1996 bij werkgever in dienst getreden als administratief en technisch huishoudelijk medewerker. Op dinsdag 1 december 2009 heeft hij in opdracht van zijn leidinggevende, de heer A, samen met zijn collega in het pand van werkgever een vergadertafel van de ene ruimte naar een andere ruimte versjouwde. Op 17 maart 2010 heeft werknemer zich ziek gemeld. Bij beschikking van 29 juni 2010 heeft de kantonrechter de arbeidsovereenkomst tussen partijen ontbonden met ingang van 1 augustus 2010. Bij deze ontbinding speelde de arbeidsongeschiktheid van werknemer geen rol. Sinds deze beëindiging van de arbeidsovereenkomst ontvangt werknemer een WIA-uitkering. Werknemer vordert veroordeling van werkgever tot vergoeding van de door hem geleden en in de toekomst nog te lijden schade. Werkgever voert verweer. *Oordeel Arbeidsrechtelijke omkeringsregel* Voor de toepassing van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel is ten eerste vereist dat vast komt te staan dat werkgever niet aan haar zorgplicht als werkgever heeft voldaan. Volgens werknemer is dit het geval, omdat hij een tafel van 130 kg heeft moeten versjouwten, terwijl de maximale tilnorm 23 kg bedraagt. Er zal veronderstellenderwijs uit worden gegaan van een maximale tilnorm van 23 kg. Omdat werknemer de tafel samen met zijn collega heeft versjouwde, mocht deze tafel, uitgaande van deze maximale tilnorm, 46 kg wegen. Werkgever heeft betwist dat de tafel te zwaar is geweest om met twee personen te versjouwten. Volgens werknemer blijkt het gewicht van de tafel uit een door hem overgelegd e-mailbericht van de leverancier van de tafel, A, van 14 januari 2016. Op grond van dit e-mailbericht kan niet worden vastgesteld dat het door A genoemde gewicht betrekking heeft op de door werknemer versjouwde tafel, waarbij in aanmerking wordt genomen dat werknemer de in dit e-mailbericht genoemde afbeeldingen niet heeft overgelegd. Hier komt nog bij dat werknemer als getuige net als A een breedte van de tafel van 120 cm noemt, maar de lengte noemt hij niet, terwijl B als getuige een lengte van 2-3 m noemt. Of de tafel inderdaad 320 cm lang was staat dus niet vast, terwijl de lengte van de

tafel uiteraard wel van belang is voor het gewicht. Voorts is van belang dat werknemer stelt dat hij van C de tafel inclusief het onderstel moest versjouwten. Als getuige verklaart werknemer echter zelf dat eerst het onderstel is gedemonteerd en vervolgens alleen het tafelblad is versjouwtd, hetgeen door de getuige B is bevestigd. Voor zover al uitgegaan zou moeten worden van het e-mailbericht van A dient het gewicht van het onderstel dus niet te worden meegeteld. Het gaat daarom in ieder geval niet om een tafel van 130 kg. Ter comparitie is namens werkgever verklaard dat er in 2013 telefonisch contact is geweest met A, dat A nog precies wist welke tafel zij geleverd had, en dat toen is gezegd dat het tafelblad van licht materiaal, spaanplaat, was gemaakt en dat het gewicht vooral in de stalen poten zat. Op grond van het voorgaande heeft werknemer zijn standpunt dat de tafel zwaarder was dan de maximale tilnorm van 46 kg voor twee personen onvoldoende onderbouwd. Omdat de onduidelijkheid met betrekking tot het gewicht van tafelblad reeds uit de door werknemer zelf overgelegde stukken blijkt, had het op de weg van werknemer gelegen aanstonds een specifiek bewijsaanbod te doen. Dit had te meer op zijn weg gelegen omdat er reeds (uitgebreide) getuigenverhoren hadden plaatsgevonden. Indien werknemer nader getuigenbewijs zou hebben willen leveren, had het op zijn weg gelegen aan te geven welke getuige hij nog over welk onderwerp had willen horen. Dit alles heeft hij niet gedaan. De kantonrechter gaat daarom voorbij aan zijn algemene bewijsaanbod. Nu niet is komen vast te staan dat werkgever haar zorgplicht als werkgever heeft geschonden, is aan de eerste voorwaarde voor toepassing van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel niet voldaan. Voor toepassing van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel moet voorts zijn voldaan aan de voorwaarde dat de werknemer stelt en zo nodig aannemelijk maakt dat hij lijdt aan gezondheidsklachten die door het werken onder voor de gezondheid schadelijke omstandigheden kunnen zijn veroorzaakt. Voor het vermoeden dat de gezondheidsschade van de werknemer door deze omstandigheden is veroorzaakt is echter geen plaats in het geval het verband tussen de gezondheidsschade en de arbeidsomstandigheden te onzeker of te onbepaald is. Werkgever heeft in dit verband betwist dat werknemer bij het versjouwten van tafel letsel heeft opgelopen. Zij wijst op de diverse getuigenverklaringen en op het feit dat werknemer eerst op 18 februari 2010, dus ruim tweeënhalve maand na het tillen van de tafel, een echo van zijn schouder heeft laten maken. Voor zover er al van zou moeten worden uitgegaan dat werkgever haar zorgplicht als werkgever heeft verzaakt, dan heeft werknemer op grond van het voorgaande onvoldoende gemotiveerd onderbouwd dat zijn schouderklachten daardoor kunnen zijn veroorzaakt. Samengevat komt het erop neer dat niet is komen vast te staan dat werknemer bij het versjouwten van de tafel een 'knapje' in zijn schouder heeft gevoeld. Zijn eigen getuigenverklaring is hiervoor onvoldoende. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de door hem gestelde directe melding aan C, D en E, want dat hij die melding heeft gedaan is evenmin gebleken. Verder is van belang dat werknemer eerst op 27 januari 2010, dus bijna twee

maanden na het versjouwten van de tafel, zijn huisarts heeft bezocht en dat hij zich eerst op 17 maart 2010, dus drieënhalve maand later, heeft ziek gemeld. Mede gezien dit tijdsverloop is daarom het verband tussen de schouderklachten en het versjouwten van de tafel, ook in het geval de maximale tilnorm is overschreden, te onzeker. Gedurende dit tijdsverloop kunnen de klachten immers ook door een andere, niet aan werkgever toe te rekenen, oorzaak zijn ontstaan. De verklaring van werknemer als getuige dat hij na 1 december 2009 niet meer kon sjouwten, en dat hij zich daarna thuis niet vertild kan hebben, is onvoldoende voor een andere conclusie. Het beroep op de omkeringsregel gaat dus niet op. Dit betekent dat de gewone regels van stelplicht en bewijslast van toepassing zijn. Deze komen erop neer dat werknemer dient te stellen en zo nodig dient te bewijzen dat zijn schouderklachten in de uitoefening van zijn werkzaamheden voor werkgever zijn ontstaan. Uit hetgeen met betrekking tot de omkeringsregel is overwogen volgt dat werknemer ook bij toepassing van de gewone bewijslastverdeling niet aan zijn stelplicht heeft voldaan en zijn bewijsaanbod te vaag is. Zijn vordering moet daarom worden afgewezen. Met betrekking tot de door werknemer genoemde immateriële schade heeft hij zijn belang bij de gevorderde verklaring voor recht overigens in het geheel niet onderbouwd. Hij heeft immers niet gesteld, ook niet summier, dat het versjouwten van de tafel psychisch letsel tot gevolg heeft gehad. Wat betreft deze schadepost is de vordering ook op die grond niet toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6011

Zaaknummer: 5829340

Rechters: P. Krepel

Advocaten: H. Mollema-de Jong en J. Boer

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Letselschadezaak. Incidentele vordering ex artikel 223 Rv tot betaling voorschot schadevergoeding. Vordering afgewezen, omdat sprake is van onduidelijkheden/onzekerheden waardoor niet zeker is of schade hoger is dan bedrag dat reeds door gedaagde is uitgekeerd.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6741

Zaaknummer: 323978 HA ZA 17-385

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: I.M.B. Kramer, J.M.W.H. Bindels en J.W. Silvius

Wetsartikelen: 223 Rv

RECHTSPRAAK

Mishandeling. Afwijzing hoofdelijke aansprakelijkheid voor ontstane schade. Toewijzing verklaring voor recht ten aanzien van gedaagde 2. Afwijzing aansprakelijkheid ten aanzien van gedaagde 1, omdat hij niet is veroordeeld voor mishandeling van eiseres.

Eiseres is in 2007 samen met haar toenmalige partner mishandeld toen zij bepaalde problemen wilde bespreken bij gedaagden thuis. In deze procedure vordert zij een verklaring voor recht dat gedaagde 1 en 2 hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade. De rechtbank wijst het verzoek ten aanzien van gedaagde 1 af, omdat de veroordeling van de politierechter niet ziet op mishandeling van eiseres zelf, maar op mishandeling van haar toenmalige partner. Eiseres heeft verder geen omstandigheden gesteld waaruit blijkt dat gedaagde 1 ook jegens haar onrechtmatig heeft gehandeld. Ten aanzien van gedaagde 2 is duidelijk dat hij eiseres heeft mishandeld en daarmee onrechtmatig heeft gehandeld jegens eiseres. Gedaagde 2 heeft een beroep gedaan op eigen schuld. Dit wordt door de rechtbank afgewezen, omdat het feit dat eiseres met haar toenmalige partner uit eigen beweging naar de woning van gedaagden is gegaan, niet betekent dat het voor haar redelijkerwijs voorzienbaar moest zijn dat zij mishandeld zou kunnen worden. Ook de causaliteit tussen de mishandeling en de schade wordt door gedaagde 2 betwist. Nu in deze procedure alleen een verklaring voor recht is gevorderd ten aanzien van de aansprakelijkheid, blijft dit punt verder onbesproken. De hoofdelijke aansprakelijkheid van gedaagde 1 en 2 kan niet worden toegewezen. Er wordt wel een verklaring voor recht afgegeven ten aanzien van gedaagde 2.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6762

Zaaknummer: C/05/314286/ HA ZA 17-20

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: C. van Scherpenzeel, J.B.M. Nijhuis en J. Velthoven

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Medische behandeling aan slokdarm van kind. Vervolg op PS 2017-0133. Geen sprake van handelen in strijd met professionele standaard artsen.

Het kind van eisers is kort na de geboorte geopereerd aan zijn slokdarm, omdat het vermoeden bestond dat sprake was van oesophagusatresie (een slokdarmafsluiting, waarbij het bovenste en onderste deel van de slokdarm niet met elkaar zijn verbonden). Na het uitvoeren van de operatie, waarbij de twee delen van de slokdarm aan elkaar zijn verbonden en een thoraxdrain is geplaatst, bleek dat de voeding weer via de drain naar buiten kwam. Een paar dagen later bleek het kind koorts te hebben en is geconstateerd dat er pus uit de drain kwam. Er is toen door de behandelend artsen besloten om een heroperatie uit te voeren. Tijdens deze operatie bleek dat de hele slokdarmnaad open lag en het gebied daaromheen ontstoken was. Beide slokdarmuiteinden werden afgebonden en er werd een drain ingebracht. Bij latere operaties is het bovenste slokdarmgedeelte operatief links in de hals naar buiten geleid. Het kind heeft thans nog geen functionerende slokdarm.

In deze procedure staat de vraag centraal of de artsen van het RadboudUMC (RUMC) in strijd met de professionele standaard hebben gehandeld. Een eerder aangestelde deskundige heeft verklaard dat in grote lijnen is gehandeld in overeenstemming met de op dat moment geldende professionele medische standaard. Er bestaat onduidelijkheid of sprake was van een proximale fistel in de slokdarm. Dit is door de behandelend artsen niet uitgesloten voordat is begonnen met de operatie. Indien inderdaad sprake was van een proximale fistel, had de techniek die bij de eerste operatie is gebruikt voor het verbinden van delen van de slokdarm (Gough-techniek) waarschijnlijk niet gebruikt mogen worden. Door de deskundige is verklaard dat het lastig is vast te stellen in hoeverre de latere schade, indien inderdaad sprake was van een proximale fistel, het gevolg was van het nalaten van preoperatief onderzoek.

De rechtbank komt, mede aan de hand van het deskundigenrapport, tot de conclusie dat niet kan worden vastgesteld of bij het kind een proximale fistel aanwezig is geweest en ook indien er van uit wordt gegaan dat bij hem wél een proximale fistel aanwezig is geweest, niet vastgesteld kan worden of dat van wezenlijke invloed was op het risico van naadlekkage, ook

bij het toepassen van de Gough-techniek. Het causaal verband tussen het niet uitvoeren van preoperatief onderzoek en de bij het kind ontstane schade kan derhalve niet worden vastgesteld. Ook het toepassen van de Gough-techniek is niet in strijd met de toentertijd geldende medische normen. De rechtbank komt uiteindelijk tot de conclusie dat geen van de verwijten van de ouders leiden tot aansprakelijkheid van het RUMC. De vorderingen worden daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6858

Zaaknummer: c/05/300374 HA ZA 16-168

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: F.W. Brugman en K. Mous

RECHTSPRAAK

Letselschade. Verklaring voor recht dat levensgezel onrechtmatig jegens eiseres heeft gehandeld door haar tegen haar oog en hoofd te stompen. Verwijzing naar de schadestaatprocedure voor het bepalen van materiële en immateriële schadevergoeding.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 26-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6801

Zaaknummer: C/05/311520 / HA ZA 16-589

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: L. Bosch en T.P. Boer

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Letselschade. Vervolg op PS 2016-0356. Peesletsel door glasbreuk in klapdeur school. Niet vast komen te staan dat glas in deur niet voldeed aan geldende normen.

Eisende partij heeft ernstige verwondingen aan zijn hand en onderarm opgelopen doordat het glas in de klapdeur brak toen hij daar met kracht tegenaan stootte. In het tussenvonnis is de eisende partij opgedragen te bewijzen dat in de klapdeur geen veiligheidsglas zat dat voldeed aan de zogenaamde NEN 35690-norm. Eisende partij heeft een rapport ingebracht van een deskundige waaruit blijkt dat de deur geen veiligheidsglas bevatte. De rechtbank gaat echter niet mee in de conclusies van dit rapport. Een aantal uitgangspunten in dit rapport zijn namelijk niet onderbouwd. Dit betreffen juist de punten van geschil tussen eisende partij en ROC Rijn IJssel. Nu ook na bewijslevering niet bewezen is dat ten tijde van het ongeval in de klapdeur geen veiligheidsglas zat dat voldeed aan de norm, wijst de rechtbank de vordering af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6850

Zaaknummer: C/05/297071 HA ZA 16-57

Advocaten: Z.J. Rittersma en W.A.M. Rupert

Wetsartikelen: 6:174 BW